

vide, at saaledes skal det være, men blive vi enige om blot at tage en Øre til Statskassen, altsaa kun 2 Mill. Kr., himles der op om Uretfærdighed. Hvad er det saa? Hvis den højtærede Minister vil gaa med til noget saadant — som jeg altsaa ikke har foreslaaet —, at man lod en Forhøjelse af Sukkerafgiften indtræde samtidig med en Nedsættelse paa Verdensmarkedet, gik det den samme Dag lige o—p op, om jeg saa maa sige, og Statskassen fik sine 2 Mill. Kr. Hvis man paalagde Tolden en hel Øre samme Dag, som Fabrikkerne satte Prisen en Øre ned, vilde ingen mærke det, og Staten fik sine 2 Mill. Kr. — Er der ikke ogsaa en god Portion Teori og meget mere i at tale om den Velsignelse, det skulde være, at vi i sin Tid nedsatte Petroleumstolden med 2 Øre — det var ogsaa 2 Mill. Kr. —, og blev der ikke gjort Nar ad os op i vort aabne Ansigt derved, at man af helt andre Grunde, Grunde, som vare Toldloven ganske uvedkommende, i samme Øjeblik, som vi nedsatte Tolden med 2 Øre, satte Prisen 2 Øre op, saa at Nedsættelsen ikke mærkedes? Nej, mine Herrer, der er en god Portion Teori i Toldspørgsmaalet; saa længe vi leve paa det, maa vi betale paa andre Maader; naar vi ikke ville tage, hvad der ligger lige for paa en praktisk og bekvem Maade, skulle vi betale paa en Maade, som ikke tiltaler Folk. Jeg skal slutte med at sige, at vi skulle betale paa en anden Maade, vi skulle betale gennem Formue- og Indkomstskat, men her er der noget, der hedder Bæreevne, og noget andet, der hedder Bærevillighed. Og det forekommer mig, at med Bærevilligheden, som man absolut maa regne med, er det saa som saa. Naar Skattelovene paa Grund af mangelfuld Angivelse ikke virke, som de skulle, skyldes det i Virkeligheden manglende Bærevillighed. Skrue vi Indkomstskatten for højt op, saaledes at store Skatteydere unddrage sig den, altsaa vise deres Bærevillighed ved at gaa bort, bliver Resultatet det samme. Derfor skulle vi tage os i Agt. Skulle vi bruge dette udmærkede Middel, bør vi gøre det med Maade, saa at vi kunne bruge det oftere, og naar vi trænge mere til det, end vi vistnok gøre i dette Øjeblik.

Brandes: Til den Forhandling, der finder Sted i Dag, og som begyndte i Gaar, har alt, hvad der er foregaaet med disse 4 Skattelovforslag, fra de blev forelagte i Folketinget den 3. Oktober, indtil de blev vedtagne den 2. Marts, kun været

Forberedelse. Thi det afgørende var, at de to Parter, Regeringen og dens Parti, gennem den højtærede Finansminister og de to Højregrupper her i Salen kunde mødes. Det, vi nu opleve, er det første Møde, jeg ved ikke, om jeg tør sige „det første Mødes Sødme“, som altsaa nu finder Sted ved denne Forhandling. Her maa jeg sige, at det forekom mig, som om den højtærede Finansminister talte i en noget sørgmodig og elegisk Tone, og at det snarere blev det ærede Medlem, der førte Ordet paa Regeringspartiets Vegne (Dalsgaard), der satte Tonen op. Han var egentlig mere entusiastisk for Forslagene end den højtærede Finansminister. Men hvad den ærede Ordfører sagde, havde dog ikke større Betydning, for saa vidt som han maatte være enig med sin Regering. Hvad der er blevet sagt i Gaar og i Dag fra Højregrupperne, synes at være det, som bliver afgørende for denne Sag. Der kunde da være nogen Foranledning for andre til at tænke, at ved denne Forhandling er det til ingen Nytte at ville blande sig ind i eller ville trænge sig ind imellem de to Parter, der skulle mødes, naar alle Afgørelser ligge i disse Parters Haand. Nu er det imidlertid saaledes, at noget givet Flertal er der ikke i denne Sag. Hvis de to Højregrupper stemme sammen, er der et Flertal, men fuldkommen sikker derpaa kan man jo ikke paa Forhaand være. Det har vist sig ved tidligere Lejligheder, at den frikonservative Højregruppe skilte sig ud fra den større Gruppe og dannede Flertal sammen med andre Medlemmer af denne Sal. Det har ogsaa undertiden ved saadanne Lejligheder vist sig, at Højre, naar der altsaa var Fare paa Færde, udskilte et Detachment fra sig, der gik over til Fjenden og sikrede Fjenden Sejren. Om dette ogsaa skal blive Tilfældet ved denne Lejlighed, om vi skulle opleve det samme Krigsspil, som vi tidligere have set fra de Erikonservative sammen med enkelte Højremænd; det er muligt, men det kan ikke vides i Øjeblikket. Det staa saaledes, at et givet Flertal er der ikke; der kan tænkes sammensat forskellige Flertal, og derfor kunde jeg forestille mig, at den højtærede Finansminister ikke vilde afvise en Medarbejden selv fra en saa lille Gruppe som den, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale. Hvis det er saaledes, at jeg tør gaa ud fra, at den højtærede Finansminister ved mulig Lejlighed ikke ganske vil afvise en Støtte fra den Side, som jeg har den Ære at repræsen-